Eesti sisepoliitiline elu 1937.

Kirjutanud H. Tammer.

1937. a. areneb Eesti elus üldiselt uue põhiseaduse väljatöötamise tähe all. Rahvuskogu kuuekuine koosistumine on juba ajaliselt kõige silmatorkavamaks sisepoliitiliseks sündmuseks, ja tähelepanu ning huvi, mis avalikkuse poolt osutatud tema tööle, ulatub ka sisuliselt üle kõigest muust, mida tagantjärele võib meil selle aasta kohta märkida.

1937. a. määrab kindlaks uued riigielu alused, mille poole oli tendentsi märgata juba kohe 1934. aasta märtsikuu sündmuste järel, kuid mille kandvamad jooned selgusid alles vahepealsete aastate jooksul, osutades vahel üksikutes seisukohavõttudes teatavaid kõikumisi nende uuenduste poole, millega katsetavad teised riigid, kuid lõppeks siiski ja järjest kindlakujulisemalt lähenedes parlamentarismi vormidele. Kui vahepeal näiteks võttis õige tublisti hoogu kutsekodade asutamine ja omistati suurt tähtsust kogu rahva kutselisele organiseerimisele, nii et selle najal oleks võinud tõusta kogu rahvast tema kutselises mitmekesiduses esindav ja poliitilisi parteisid tagaplaanile suruv korporatiivse ilmega riigivõimu organ, vaibub uue põhiseaduse väljatöötamisele asumiseks see mõttesuund juba õige tunduvalt ja kutselisi ja muulaadilisi omavalitsusi kehastav riiginõukogu võtab uues põhiseaduses endas suhteliselt tagasihoidliku seisukoha poliitilisel, erakondlikul alusel ellu kutsutava riigivolikoguga võrreldes. Samal ajal näeme kutselisel alusel ellu kutsutud riigi majandusnõukogu tähtsust tunduvalt langevat ja ka hoogu uute kutsekodade loomiseks raugevat. Võib seepärast küll järeldada, et korporatism, mille kasuks Eesti avalikus arvamuses tõusis sõnavõtjaid, taandus meie riigielust enne, kui ta sai kas või katseviisiliselt (riigi majan-

Eesti kroonika 1937, lk. 24